

N:o 14.

Ank. till Riksd. kansli den 28 februari 1901, kl. 11 f. m.

Betänkande, i anledning af dels kongl. propositionen n:o 4, om förändrad lydelse af § 4 af bränvinsförsäljningsförordningen, dels ock väckt motion, åsyftande ändring af samma lagrum.

(2:a A.)

Sedan 1896 års Riksdag beslutat, att § 4 i gällande bränvinsförsäljningsförordning skulle erhålla sin nuvarande, genom kongl. förordningen den 25 september 1897 fastställda lydelse, väcktes vid 1898 års riksdag en motion, i hvilken erinrades, hurusom stadgandet i mom. 2 af berörda paragraf angående förbud mot försäljning af spritdrycker emot efterkraf för köpeskillingen hade börjat kringgås på det sätt, att vid försäljning af spritdrycker till någon å annan ort bosatt requirent varan afsändes under afsändarens egen adress, hvarjemte fullmagt mot postförskott, motsvarande det belopp, requirenten hade att för varan betala, tillsändes denne, som derefter utlöste postförskottsförsändelsen med inneliggande fullmagt samt, med företeende af den sistnämnda, afhemtade varan. Med anledning af detta missförhållande föreslog motionären att i ifrågavarande lagrum skulle efter ordet »efterkraf» inflickas orden »eller postförskott». Utskottet ansåg, att, derest förbud stadgades emot att genom postförskott taga betalning för försäldt bränvin, ett sådant förbud icke kunde göras effektivt, och afstyrkte förty motionen, hvilken af Riksdagen afslogs.

Vid 1899 års riksdag förnyade motionären sitt förslag, sålunda modifieradt, att han hemställde, att Riksdagen måtte besluta sådant tillägg i bränvinsförsäljningsförordningen, att förbud mot försäljning af spiri-

tuosa emot postförskott måtte varda stadgadt, eller ock i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t måtte för Riksdagen framlägga förslag till sådant tillägg; och anhöll Riksdagen, med anledning af denna motion, i skrifvelse till Kongl. Maj:t den 21 mars 1899, att Kongl. Maj:t täcktes låta verkställa undersökning rörande de omförmälda missförhållandena samt till Riksdagen inkomma med förslag till den ändring i bränvinsförsäljningsförfordningen, hvartill undersökningen möjligen kunde gifva anledning.

I en till bevillningsutskottet hänvisad proposition, n:o 4, föreslår nu Kongl. Maj:t, att § 4 i bränvinsförsäljningsförfordningen skall erhålla följande förändrade lydelse:

»1. Ej må någon tillhandaga allmänheten med anskaffande af bränvin i mindre belopp än han sjelf eger försälja.

2. Ej heller må innehafvare af rättighet till försäljning af bränvin låta vare sig mot efterkraf för köpeskillingen eller genom ombud å annat ställe än det, der han sin försäljningsrätt utöfvar, till köpare utlemna bränvin i mindre belopp än 250 liter.

Har innehafvare af rättighet, hvarom ofvan säges, till annat ställe än det, der han sin försäljningsrätt utöfvar, under sin egen adress försändt eller låtit försända bränvin i mindre belopp än 250 liter och låter han annan person mot postförskott bekomma skriftlig handling, innefattande bemyndigande att hos den, som bränvinet mottagit, afhemta detsamma, vare det, der sådant afhemtande sker, ansedt såsom om bränvinet blifvit af rättighetsinnehafvaren genom ombud å det ställe, der afhemtandet sker, till köparen utlemnadt.»

Derjemte har i en till bevillningsutskottet öfverlemnad, inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 157, herr *J. Ericsson* i Vallsta föreslagit, att Riksdagen, med bifall till Kongl. Maj:ts förutnämnda proposition, i hvad den afser tillägg till mom. 2 af ifrågavarande paragraf, måtte för sin del besluta, att första stycket af sagda mom. skall erhålla följande förändrade lydelse:

»Ej heller må innehafvare af rättighet till försäljning af bränvin låta vare sig mot efterkraf eller med posten och mot postförskott för köpeskillingen eller genom ombud å annat ställe än det, der han sin försäljningsrätt utöfvar, till köpare utlemna bränvin i mindre belopp än 250 liter.»

Hvad först angår den kongl. propositionen, så inhemtas af det vid densamma fogade utdrag af statsrådsprotokollet, att öfver den i Riks-

dagens ofvannämnda skrifvelse af den 21 mars 1899 gjorda framställning samtliga Kongl. Maj:ts befallningshafvande afgifvit infortrade underdåniga yttranden, af hvilka framginge, att det ifrågavarande försäljningssättet vunnit stor utsträckning inom *Norrbottens* län, der det isynnerhet användes af personer, som yrkesmessigt bedrefve oloflig bränvinsförsäljning, äfvensom inom en socken i *Vesterbottens* län, der det vore mycket vanligt och skedde i vidsträckt omfattning. Inom *Upsala*, *Blekinge*, *Malmöhus*, *Göteborgs* och *Bohus*, *Elfsborgs*, *Vermlands*, *Vestmanlands*, *Kopparbergs* och *Gefleborgs* län hade visserligen dylik försäljning förekommit, men endast i ringa eller till och med ytterst ringa omfattning. *Öfverståthållareembetet* och Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Vesternorrlands* och *Jemtlands* län hade icke yttrat sig om förekomsten af ifrågavarande försäljningssätt, och i öfriga län syntes det alls icke förekomma.

Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Upsala*, *Örebro*, *Jemtlands*, *Södermanlands* samt *Göteborgs* och *Bohus* län hade ansett lagstiftningsåtgärder i ämnet öfverflödiga, enär de anmärkta missförhållandena syntes kunna stäffas genom tillämpning af redan gällande lagstadganden. Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Östergötlands* län hade förklarat sig med hänsyn till förhållandena inom länet icke hafva anledning afgifva något förslag i ämnet, och liknande förklaring hade afgifvits af Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Malmöhus* län, som emellertid, då förhållandena kunde vara olika å andra orter, icke ansett sig böra afstyrka en bestämmelse i det i Riksdagens skrifvelse angifna syfte. Kongl. Maj:ts öfrige befallningshafvande hade hemställt om vidtagande af antingen nödiga ändringar i förordningen angående försäljning af bränvin eller ock andra åtgärder, hvarigenom det sätt att kringgå gifna föreskrifter, hvarom nu är fråga, måtte kunna för framtiden förekommas. I detta syfte hade Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Elfsborgs* län föreslagit, att när bränvin afsändes till afsändarens eget mottagande, det skulle få utlemnas endast till honom personligen, och Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Vesternorrlands* län att spritvaror, när de försändes från en ort till en annan, skulle åtföljas af en förpassning, hvilken borde uppvisas för polismyndigheten i adressorten, innan varan finge utlemnas till adressaten, hvarigenom polismyndigheten finge tillfälle att utöfva kontroll å köpeaftalets beskaffenhet m. m. Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Stockholms*, *Jönköpings*, *Vestmanlands* och *Hallands* län hade hemställt om förbud att på jernväg eller ångbåt försända bränvin till afsändarens eget mottagande; hvarjemte Kongl. Maj:ts befallningshafvande i sistnämnda län alternativt föreslagit ett tillägg

till § 4 mom. 2 af bränvinsförsäljningsförordningen i syfte att likställa ifrågavarande försäljningssätt med försäljning mot efterkraf. Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Blekinge* län hade ansett nyssberörda mom. böra förtydligas och i sådant afseende föreslagit att mellan orden »genom ombud» och »å annat ställe» inskjuta orden »eller annorledes». *Öfverståthållareembetet*, som funnit det vara tvifvelaktigt, huruvida ett enkelt förbud mot försäljning af spirituosa mot postförskott skulle blifva effektivt, hade ansett att ändamålet med stadgandet i § 4 mom. 2 i försäljningsförordningen skulle kunna säkrast och fullständigast vinnas på det sätt, att åt denna bestämmelse gäfves en så vidsträckt affattning, att densamma komme att utgöra laga hinder för innehafvare af spirituosaförsäljningsrättighet att på hvad sätt det vara månde låta minuterings- eller utskänkningsvis tillhandahålla köpare spirituosa under omständigheter, af hvilka uppenbarligen framginge, att varan endast skenbart försåls å det ställe, der försäljningsrättigheten finge utöfvas, men i verkligheten afyttrats annorstädes. Kongl. Maj:ts befallningshafvande i *Skaraborgs* län hade uttalat sitt tvifvel derom, att försäljning af spritdrycker mot postförskott skulle vara särskildt egnad att främja dryckenskap bland den arbetande befolkningen på större arbetsplatser, men medgifvit, att nu ifrågavarande försäljningssätt onekligen innebure ett kringgående af gällande föreskrift, hvilket ej borde tillstädjas. Enda medlet att vinna det afsedda målet hade Kongl. Maj:ts befallningshafvande funnit i en lagstiftning, hvarigenom vid försäljning mot efterkraf eller postförskott köpet förklarades vara afslutadt först då efterkraf- eller postförskottsfrösendelsen utlöstes, så att säljaren ansåges hafva sålt varan å det ställe, der utlösandet skedde, och följaktligen gjorde sig skyldig till oloflig försäljning, om han icke innehade rätt till försäljning å samma plats.

Emellertid hade samme Kongl. Maj:ts befallningshafvande uttalat den åsigt, att, derest en sådan rättsgrundsats vore riktig och borde genom lagbestämmelse befästas, en sådan lagbestämmelse måste få sin plats i handelsbalken eller i en blifvande ny lag om köp och byte, enär ju tvister rörande försäljning mot efterkraf eller postförskott kunde förekomma vid handel med alla slag af varor och den omständigheten, att varan utgjorde spritdryck, icke alls utöfvade något inflytande på rättsförhållandets beskaffenhet.

För sin del har föredragande departementschefen vid ärendets föredragning inför Kongl. Maj:t den 30 sistlidne november såsom skäl för den af Kongl. Maj:t föreslagna lydelse af ifrågavarande paragraf anført följande:

»Ehuru det af Riksdagen anmärkta sättet för försäljning af spirituösa drycker utom inom Norrbottens län och en socken af Vesterbottens län ännu icke synes hafva erhållit någon allmänare användning, torde dock häri icke ligga någon giltig anledning att icke redan nu vidtaga åtgärder för att stäffa berörda missförhållande, der det redan vunnit insteg, och för att förekomma, att det vinner ytterligare utbredning. Beträffande då sättet för vinnande af detta mål kan jag, efter öfvervägande af de olika förslag, som i detta afseende blifvit framställda, icke finna annat än att målet bäst och säkrast bör kunna uppnås genom att till förordningen angående försäljning af bränvin förlägga de lagstiftningsåtgärder, som kunna vara behöfliga, för att det skall blifva tydligt, att ifrågavarande försäljningssätt är olagligt; och synes mig detta lämpligen kunna åstadkommas genom att till mom. 2 af 4 § i nämnda förordning foga ett tillägg af innehåll, att det nu anmärkta försäljningssättet skall, såsom det ju också i sjelfva verket är, anses likställt med det i samma mom. redan omförmälda fall att någon genom ombud å annat ställe än det, der försäljningsrätten utöfvas, till köpare utlemnar bränvin.»

I motiveringen till förut omnämnda, af herr Ericsson väckta förslag yttrar motionären, att det af Kongl. Maj:t föreslagna stadgande nog torde komma att i sin mån befrämja ordning och nykterhet, efter hvilken förklaring motionären tillägger följande:

»Emellertid har till min kännedom kommit, att konsumenter af spirituösa drycker börjat att på ett synnerligen bekvämt och jemförelsevis billigt sätt förskaffa sig dessa drycker i små partier, derigenom att sjelfva varan sändes med posten, antagligen mot postförskott, och har härigenom, enligt uppgift, dryckenskapen i väsentlig grad tilltagit i de orter, der sättet användes. Naturligtvis är det förnämligast å sådana orter, som äro belägna långt från jernväg eller annan bekväm kommunikationsled, som det kan vara, från köparens af dessa varor synpunkt sedt, fördelaktigt att anlita postverket vid förnyandet af spritförrådet.

För att hämma detta minst sagdt olämpliga sätt att, till skada för nykterhet och god ordning, betunga postverket med fraktandet af saker, som egentligen icke bör höra posten till, torde dock det i ofvannämnda kongl. proposition föreslagna tillägget i bränvinsförsäljningsförordningen icke vara tillräckligt. Deremot föreställer jag mig, att genom att i första stycket af mom. 2 förut nämnda paragraf mellan orden »efterkraf» och »för köpeskillingen» inskjuta orden *eller med posten och mot postförskott* skulle

kunna förhindras användandet af här relaterade sätt att bekvämt förse sig med spritdrycker.»

I detta sammanhang har utskottet ansett sig böra lemna en kortfattad redogörelse för de för postbefordring af paket inom riket gällande stadganden, i de delar, desamma kunna för bedömandet af nu föreliggande fråga vara af intresse.

Till befordran med posterna i allmänhet mottagas paket af ända till 50 kilograms vikt, dock att, derest paket skall utväxlas genom poststation, högsta tillåtna vigten utgör 10 kilogram, och att, derest paketet skall befordras med gångpost eller landtbrefbärare, försändelsens vikt icke må öfverstiga 1 kilogram.

Postbefodringsafgiften för paket utgör:

om paketets vikt ej öfverstiger $\frac{1}{2}$ kilogram	30 öre
» » » öfverstiger $\frac{1}{2}$ men ej 1 kilogram	50 »
» » » » 1 » » $1\frac{1}{2}$ »	75 »
» » » » $1\frac{1}{2}$ » » 3 »	1 krona
» » » » 3 » » 5 »	1 kr. 50 öre.

Öfverstiger paketets vikt 5 kilogram, betalas för de första 5 kilogrammen af vigten 1 krona 50 öre och derefter 15 öre för hvar öfverskjutande $\frac{1}{2}$ kilogram eller del deraf.

Å alla fasta postanstalter i riket, med undantag af poststationer af tredje klass (de s. k. brefsamlingsställena) mottages till befordran paket belagdt med *postförskott* intill belopp af 500 kronor. — För sådan försändelse skall, utöfver öfriga postafgifter, vid dess aflemnande till postbehandling erläggas en särskild postförskottsafgift, utgörande:

der beloppet uppgår till högst 25 kr.	15 öre
» » öfverstiger 25 men ej 50 kr.	25 »
» » » 50 » » 100 »	30 »
» » » 100 » » 250 »	35 »
» » » 250 » » 500 »	40 »

Paket, som till postbehandling aflemnas, skall vara åtföljdt af adresskort, å hvars kupong afsändaren skall vid inlemnandet skriftligen uppgifva paketets innehåll, och skall sådan uppgift af afsändaren med hans namnunderskrift bestyrkas.

Till postbehandling får, enligt nu gällande stadganden, ej mottagas paket, som innehåller sådana eldfarliga oljor och dermed jemförliga vätskor, som afses i kongl. förordningen den 26 november 1875,

explosiva ämnen, svafvelsyra, salpetersyra, saltsyra, klorsyradt kali, fosfor eller tändstickor. Förekommer anledning till misstanke, att till postbehandling inlemnadt paket innehåller ämne af nämnda beskaffenhet, eger vederbörande postexpedient vägra att mottaga paketet, såvida icke genom undersökning, som afsändaren kan påyrka och då skall i hans närvaro företagas, varder utrönt, att misstanken varit ogrundad. För skada, som kan uppkomma derigenom, att ämne, hvarom ofvan förmäles, till postbehandling aflemnas eller med post befordras, ansvarar afsändaren, hvilken jemväl, derest han medelst origtig uppgift sökt få paket, som innehåller sådant ämne, mottaget till postbehandling, gör sig förfallen till böter af 20 kronor, såvida icke strängare ansvar enligt lag eller särskild författning följa bör; och inträder dylik ansvars-påföljd, ehvad paketet mottages till postbefordran eller icke.

Utskottet anser det i Kongl. Maj:ts föreliggande proposition föreslagna tillägg af ett nytt stycke till § 4 mom. 2 i bränvinsförsäljningsförrordningen i hufvudsak motsvara det i Riksdagens skrifvelse den 21 mars 1899 angifna ändamål, nemligen att hindra, att det mot utlemning af spritdrycker emot efterkraf för köpeskillingen redan stadgade förbud må kunna kringgåas medelst betalningens uttagande emot postförskott, under det varan afsändes såsom frakt- eller ilgods med jernväg eller ångbåt.

Utskottet har sig emellertid bekant, att, såsom i herr Ericssons förevarande motion uppgifves, det på senare tiden blifvit ganska allmänt, särskildt inom de norra länen af riket, att *sjelfva varan afsändes med posten, emot postförskott*, ett förfaringssätt, som väl torde i sedligt afseende medföra samma vådor, som derest spritdrycker afsändas med jernväg eller ångbåt och betalningen uttages genom efterkraf.

Till nu omförmälda försäljningssätt har Kongl. Maj:t icke haft anledning taga hänsyn, enär i Riksdagens till grund för den kongl. propositionen liggande skrifvelse derom icke något nämnes, men då i den till utskottet öfverlemnade, nu föreliggande motion frågan bragts på tal, anser utskottet skäl vara för handen att tillse, att jemväl det missbruk, som ligger i spritdryckers försändande med posten, emot postförskott för köpeskillingen, må varda för framtiden stäffadt.

Nu torde visserligen icke vara omöjligt att åt redan gällande stadgande i § 4 mom. 2 af bränvinsförsäljningsförrordningen om förbud

emot uttagande af betalning genom efterkraf gifva en så vidsträckt tolkning, att deri innefattades förbud jemväl mot spritdryckers försändande med posten, emot postförskott för köpeskillingen; men som i dagligt tal åt orden »efterkraf» och »postförskott» gifves helt olika betydelse, förmenar utskottet, att det skulle vara till gagn, derest i bränvinsförsäljningsförordningen inrycktes uttryckligt förbud äfven emot sistberörda sätt för utlemnande af spritvaror.

Åtgärder i dylikt syfte anser utskottet vara så mycket mera behöfliga, som, enligt hvad ofvan antydts, ifrågavarande drycker kunna i hvarje särskild pakETFörsändelse med posten befordras till ganska afsevärd myckenhet, samt afgiften för befordringen är proportionsvis mindre, ju större vigten är å paketet.

Hvad beträffar effektiviteten af ett förbud sådant som det ifrågavarande, torde denna icke behöfva blifva mindre i fråga om bränvin, som aflemnas till befordran mot postförskott, än i fråga om de varor, mot hvilkas försändande med posten allmänna poststadgan redan innehåller förbud.

Vidkommande slutligen sjelfva redigeringen af den af herr Ericsson föreslagna ändring i nuvarande ordalydelsen af mom. 2 i § 4 af bränvinsförsäljningsförordningen, anser utskottet motionärens förslag icke vara fullt tillfredsställande. Derest förbud meddelades mot utlemnande af bränvin *med posten och mot postförskott* för köpeskillingen, kunde detta möjligen gifva anledning till den tolkning, att hvarje försändande af bränvin med posten vore förbjudet, och ett så vidt gående stadgande torde icke vara tillrädligt. Då postförskott kan uttagas endast å postförsändelser, är, enligt utskottets åsigt, för det afsedda ändamålet till fyllest att i nämnda moment mellan orden »efterkraf» och »för köpeskillingen» inskjuta orden *eller postförskott*.

I fråga om betalnings uttagande genom postförskott i sådana fall, då postförskott icke begärts direkt å den sjelfva varan innehållande försändelsen, skulle, såsom förut nämnts, ett dylikt förfarande, såvidt det afsåge kringgående af förbudet emot spritvarors utlemnande mot efterkraf, förebyggas genom den af Kongl. Maj:t föreslagna lagbestämmelsen.

På grund af hvad sålunda anförts, får utskottet hemställa,

att Riksdagen måtte besluta, att åt § 4 i bränvinsförsäljningsförordningen gifves följande förändrade lydelse:

1. Ej må någon tillhandaga allmänheten med

anskaffande af bränvin i mindre belopp, än han själf eger försälja.

2. Ej heller må innehafvare af rättighet till försäljning af bränvin låta vare sig mot efterkraf eller postförskott för köpeskillingen eller genom ombud å annat ställe än det, der han sin försäljningsrätt utöfvar, till köpare utlemna bränvin i mindre belopp än 250 liter.

Har innehafvare af rättighet, hvarom ofvan säges, till annat ställe än det, der han sin försäljningsrätt utöfvar, under sin egen adress försändt eller låtit försända bränvin i mindre belopp än 250 liter och låter han annan person mot postförskott bekomma skriftlig handling, innefattande bemyndigande att hos den, som bränvinet mottagit, afhemta detsamma, vare det, der sådant afhemtande sker, ansedt, såsom om bränvinet blifvit af rättighetsinnehafvaren genom ombud å det ställe, der afhemtandet sker, till köparen utlemnadt.

Stockholm den 26 februari 1901.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservationer:

af herr *Cavalli*, som anförde:

»Då 1899 års bevillningsutskott i sitt betänkande n:o 7 gjorde hemställan om den skrifvelse, som utgjort anledningen till Kongl. Maj:ts ifrågavarande proposition om förändrad lydelse af § 4 bränvinsförsäljningsförordningen, så anmälde jag mot denna utskottets hemställan min reservation; och då utskottets betänkande föredrogs i Första Kam-

maren, yrkade jag afslag å såväl utskottets hemställan som den i ämnet väckta motionen. Jag kan i följd häraf icke biträda det slut, till hvilket utskottet nu kommit, då utskottet icke allenast tillstyrkt bifall till den kongl. propositionen, utan äfven i hufvudsak till en motion, som går längre än den kongl. propositionen. Emot utskottets hemställan får jag därför anmäla min reservation, med tillkännagifvande, att jag inom utskottet yrkat, att utskottet måtte hemställa,

att Riksdagen ville afslå såväl den kongl. propositionen som herr Ericssons motion i förevarande ämne»;

samt af herr *Fredholm*, hvilken yttrat:

»Då nu, för andra gången, sedan 1895 års bränvinsförsäljningsförordning utfärdades, föreslås ändring i den lydelse, denna förordnings 4 § 2 mom. dessförinnan sedan länge egt, har det synts mig, att bevillningsutskottet icke bort hafva försummat tillfället att i samband med den nu föreslagna ändringen vidtaga rättelse af ett i förenämnde paragraf förekommande uttryck, som vid förordningens tillämpning kan gifva anledning till missförstånd.

I bränvinsförsäljningsförordningen förekommer nemligen ordet »ställe» i allmänhet i betydelsen af försäljnings- eller utskänkningslokal, men en sådan betydelse kan man icke gifva nämnda ord i det sammanhang, hvori det förekommer vare sig i 4 §:s 2 mom. eller i den ansvarsbestämmelse i 42 §, som afser öfverträdelse af det i förstnämnda lagrum stadgade förbud, ej heller i det af Kongl. Maj:t i propositionen n:o 4 föreslagna tillägget till 4 §:s 2 mom. I förberörda lagrum kan ordet »ställe» icke beteckna annat än *orten* och ej lokalen, der försäljningsrätten utöfvas. Detta framgår icke blott af sammanhanget, utan äfven deraf, att Kongl. Maj:t i en till 1892 års Riksdag aflåten proposition, som äfven afsåg ändring i 4 § 2 mom. beträffande försändelse af bränvin, just använde ordet *ort* för att förekomma, att ordet »ställe» skulle förvexlas med lokaler, der innehafvare af rättighet till försäljning af bränvin sin försäljningsrätt utöfvar.

Af ingen torde förnekas, att man vid lagstiftning bör till förebbyggande af missförstånd om och misstolkning af lagens mening undvika att i en och samma författning använda ett och samma ord i tvenne från hvarandra vidt skiljaktiga bemärkelser. Följderna af ett sådant sätt att skrifva författningar blifva i nu anfördt fall påtagliga, enär stadgandet i omhandlade paragraf afser förbud för innehafvare af

bränvinsförsäljningsrättighet att låta till köpare *utlemna* bränvin genom ombud, hvarför — i händelse åt ordet »ställe» skulle i berörda paragraf gifvas samma betydelse, som ordet har i förordningen i öfrigt, eller af försäljningslokal — innehafvare af bränvinsförsäljningsrättighet skulle kunna anses förhindrad att låta genom ett sitt bud till köparen *utlemna* den af honom inköpta varan i hans bostad. Att detta icke kan vara förordningens mening är uppenbart, men genom att åt stadgandet, sådant det nu blifvit föreslaget, gifva en sträng bokstafstolkning, skulle en åklagare deri kunna söka anledning att anställa åtal för öfverträdelse af bränvinsförsäljningsförordningens föreskrifter. Då man kan förebygga en sådan möjlighet genom den enkla utvägen att i 4 § 2 mom. äfvensom i den del af 42 §, som handlar om ansvar för öfverträdelse af i förstnämnda paragraf och mom. stadgade förbud, utbyta ordet »ställe» mot »ort», så synes mig, att utskottet, till förekommande af att bränvinsförsäljningsförordningen skulle kunna tillämpas på ett annat sätt och i annat syfte, än hvad afsigten med densamma är, bort hafva vidtagit denna åtgärd, hvilken jag på här ofvan angifna skäl inom utskottet påyrkat.»

Herr af *Burén* har begärt få antecknadt, att han icke deltagit i behandlingen inom utskottet af detta ärende.
